

Arrest

nr. 89 445 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 3 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 18 juni 2012 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 26 juni 2012 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de materiële motiveringsverplichting io art. 9ter § 3, 3° Vreemdelingenwet. Verzoekster haalt een eerste en enig middel uit de schending door de Belgische Staat van de materiële motiveringsverplichting ex art. 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 iuo art. 9ter § 3, 3° Vreemdelingenwet. Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het medisch getuigschrift geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van de ernst van de aandoening van verzoekster. Primo werd de bestreden beslissing genomen door de ene of de ander attaché zonder enige (bewezen) medische opleiding, kennis of onderlegdheid. Bij gebreke aan deze medische opleiding, kennis of vertrouwdeheid kan deze attaché geen uitspraak doen of de diagnose door een geneesheer ook een beoordeling van de ernst van de aandoening inhoudt. Enkel een arts kan met zekerheid uitspraak doen of een medisch getuigschrift een beoordeling van de ernst van de ziekte inhoudt; het is niet aan juridische medewerkers/attachés om hierover uitspraak te doen. Aangezien in casu geen advies of beslissing voorlegt van een arts-attaché, mist de bestreden beslissing draagkracht, is de motivering onvoldoende zeker of onderbouwd en is zij derhalve in strijd met de materiële motiveringsverplichting. Anderzijds merkt verzoekster op dat uit het medisch attest ontegensprekelijk wel de ernst van de aandoening blijkt (stuk 3): het medisch attest maakt uitdrukkelijk vermeldt uitdrukkelijk: Nervus opticus gnoom met nog behouden visus

- Vermelding van medicamenteuze behandeling
- Noodzakelijkheid van regelmatige opvolging
- De mogelijkheid van visusvermindering - verlies

Waar de bestreden beslissing stelt dat er geen enkele uitspraak wordt gedaan nopens de ernst van de aandoening, is zij derhalve feitelijk onjuist gemotiveerd, aangezien deze argumentatie manifest in strijd komt met de inhoud van het door verzoekster bijgebrachte medische attest. Art. 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt niet op welke plaats in het attest over de graad van de ernst uitspraak dient gedaan te worden; zij stelt enkel dat er een uitspraak over de graad van de ernst van de aandoening in het medisch getuigschrift moet zijn opgenomen. Verzoekster verwijst volledigheidshalve naar de eigen invulling door de Staatssecretaris van het begrip “graad van ernst” in haar antwoord in de Commissie voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt op 17 april 2012 (stuk 4): een afweging tussen de gezondheidstoestand en het mogelijke humanitaire risico”. De door dr. HELLEN CORVER in het medisch attest aangebrachte elementen laten toe om deze afweging te maken. (stuk 3) Het ziektebeeld, de noodzakelijke behandeling en de mogelijke complicaties worden afdoende toegelicht teneinde standpunt in te nemen nopens het humanitaire risico bij terugkeer.”

2.2. Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing werd genomen door een attaché zonder een bewezen medische opleiding en dat deze niet in staat is om uitspraak te doen omtrent de aard van ernst van de opgeworpen ziekte. Ze stellen dat in artikel 9 ter van de vreemdelingenwet niet wordt bepaald op welke plaats in het attest over de graad van de ernst van de ziekte uitspraak dient te worden gedaan. Ze Verwijzen daarbij naar de invulling door de Staatssecretaris van het begrip "graad van ernst", waarbij die wordt omschreven als een "afweging tussen de gezondheidstoestand en het mogelijk humanitair risico".

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005).

Verzoekers stellen dat het standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de ziekte vermeldt omdat daarin het volgende wordt aangegeven:

- “- Nervus opticus glioom met nog behouden visus*
- Vermelding van medicamenteuze behandeling
  - Noodzakelijkheid van reglementaire opvolging
  - De mogelijkheid van visusvermindering - verlies"

Verzoekers stellen terecht dat de graad van ernst van de ziekte betrekking heeft op een *“afweging tussen de gezondheidstoestand en het mogelijk humanitair risico”*. Immers, dit artikel is gebaseerd op de concepten een *“reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit”* of een *“reëel risico inhoudt op een*

onmenselijke of vernederende behandeling", zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt namelijk dat: *"Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG"* (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

Artikel 9ter heft om die redenen aan met *"de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoot overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde"*.

Hieruit blijkt duidelijk wat de wetgever bedoelt wanneer hij in §1, 4° van deze bepaling stelt dat om een dergelijke beoordeling mogelijk te maken, de aanvrager een standaard medisch getuigschrift moet overmaken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad moet overmaken. En dat dit medisch getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling moet vermelden.

Het is in die omstandigheden niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat aan de hand van de verklaringen *"Nervus opticus glioom met nog behouden visus, vermelding van medicamenteuze behandeling, noodzakelijkheid van reglementaire opvolging, de mogelijkheid van visusvermindering - verlies"* niet kan worden overgegaan tot de ernstige overwegingen die gepaard gaan met beoordeling van de aanvraag zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC